

Malmösyndromet

Copyright © 2022 Keld Broksø
All rights reserved by Ambush Books

u/K.B. Kommunikation
Omslagsdesign: Oliver Mirkovic, Visuals by Mirkovic
ISBN 978-87-973865-1-4

Gengivelse af denne bog eller dele af den er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Dog er det tilladt at bringe korte uddrag i omtale eller anmeldelser.

Bogen er fiktion, som alene forfatteren tager ansvaret for, men historien er også bygget over virkelige hændelser, omgivelser og konflikter og tendenser, som former vores samfund. Ligheder med levende eller døde personer er tilfældige.

Kapitel 1

Mosen – primo februar 2022

Det var så godt.

Det sugende vakuum af sjælefred midt i verdens tumult.

For første gang i lang tid mærkede han totalt fravær af stress og alarmberedskab. En sjælden, velsignet ro ved den skånske højmose. Lige til alt blev flået i stykker.

Hjertet for op i halsen.

Der skulle ikke mere til at forskrække ham end en stor flok overvintrende troldænder, der lettede på kommando. Simpelt og forudsigeligt.

Modsat al hans indre kaos. Flashbacks med skud og blod. Grimme oplevelser. Eksplosioner. En tænd og sluk-knap for korte filmklip i hjernebarken, som han ikke havde kontrol over.

Hverken, når han var vågen eller sov.

Troldænderne viste ham, hvad han var blevet til.

En pivskid med rystende hænder.

En skygge af den han ville og kunne være.

Psykologen mente, at folk med PTSD altid vil undgå aktiviteter og situationer, der minder om traumatiske oplevelser. De seneste dage havde han igen mærket lysten spire til at turde mere, gøre mere, leve mere. Isolationen og det enkle liv midt i den skånske højmose var ren terapi.

Her kunne han se på troldænder med deres sorte nakkeduske og hoveder, de hvide buge og lyden af deres gennemskærende skrig. De gule øjne i evig søgen efter snegle, muslinger, orme og frø fra vandplanter. Et ventende forår med mere overflod. Lyset lå forude for dem og ham selv.

Præcis, hvad kriminalbetjent Stefan Kushova Andersen på tvungen orlov fra Københavns Politi havde brug for at fornemme lige nu. Det var sundt at være her, sagde folk, som ville ham det godt.

Han så ud over mosen, sugede luften ind og mærkede sin puls falde til ro igen.

Brisen var fyldt med plantedufte og fugtige kærtegn af huden fra dampe, der formede et levende kniplingsløb ud over landskabet.

Den sumpede mose strakte sig 35 kilometer fra nord til syd. Engang var her en sø. Nu var søen skrumpet ind til et langt mindre vandhul efterladt midt i sumpen.

Han så ud over det store, flade landskab lagt ned i en dal mellem skovklædte morænebakker.

Brædder lagt parallelt som jernbaneskiner tværs gennem området sikrede, at Stefan ikke sank i, mens han fortsatte med at gå ud over sumpen svævende i sit eget tankespind uden ret meget jordforbindelse.

En måned i laveste gear. Uden antidepressiv og beroligende medicin, der var droslet ned under vejledning fra lægen.

De mente, at han nu ville undgå en permanent personlighedsforandring, sociale problemer og værre endnu, misbrug.

Han orienterede sig glad rundt i mosen.

Han kunne ikke komme helt ind i dens midte. Advarselsskilte beskrev indirekte, at underlagets dyb reelt kunne sluge mennesker.

Flere grantræer lige ud mod moseområdet lignede knækkede tændstikker, fældet af en orkans boksestød. Orkanen havde endda banket nogle rådne stammer helt hen til plankestien.

Han så hen ad den og opdagede, at den tidlige morgendis flåede huller i den stoflignende damp, så han fik større indblik i fuglenes simple verden. De gjorde ham glad. Han vidste noget om fugle.

Ikke fanatisk, men han læste op på det, når han kom i tvivl. Det fik ham til at glemme de dele af sit professionelle liv med skudsalver, truende død og mord. Selv på sin biologiske far, da Stefan endelig fandt ud af hans livshistorie.

Det hele lå som fjerne, forfærdelige billeder fra tiden som kriminalbetjent og i sit eget, turbulente liv.

"Nissen flytter med," havde en sagt til ham engang.

Mens meget andet virkede fjernt nu ved mosen, så var en tristesse over kuldsejlede ambitioner i korpset flyttet med. Han kunne ikke få øje på en ny retning, en ny mission.

Andet end at glo på fugle.

Troldænderne var på flugt fra tilfrosne ynglesteder i Nordrusland og det nordlige Skandinavien. De trak endda ned hjemme i nærheden af Stefans egen lejlighed i Sydhavnen i København med Kalveboderne syd for havnen.

Lejligheden var til salg på tredje måned. Ingen købere endnu, kom han i tanke om, inden han tvang det ubehagelige faktum ud af hjernebarken. Endnu en "nisse", som godt måtte blive hjemme.

Stefan snusede duften ind af vådt, gråbrunt græs, de falmede løvfaldsblade og fugtigt gran.

Den svampede undergrund lød klæbende under hans fodslæbende skridt i gummistøvler, så snart han prøvede at stikke foden udenfor plankerne.

Naturens sødlige moseduft ændrede nu karakter til en frastødende, kvalm lugt.

Han kunne ikke få den til at passe ind i den euforiske naturoplevelse.

Troldænderne lettede igen et fjernt sted ude over mosen.

Havde han gjort noget? Sagt noget? Trådt på noget?

Noget andet måtte have kickstartet fuglenes flugt.

Han så efter bevægelser på den anden side af mosen, men morgendisen lukkede sig igen om nåletræerne.

En ny brise bankede en knytnæve af slem lugt hen over græstotterne og direkte op i næseborene på ham. Den var så kraftig, at det næsten gjorde ondt.

Den var helt gal. En genkendelse af en lugt fra et gerningssted, som ikke hørte til her. En lugt forbundet med rædsel, der ikke havde en pind at gøre med rekreation og meditativ naturfred.

Nu så han det.

En hvid hånd. Hud som pergamentpapir viklet om det lille stykke krop, der stak op gennem vegetationen i sin opløste skrøbelighed.

Mudder og blade henover.

En sort ravn, skjult i den mørke mosebund af vissent græs og mudder, lettede med et triumferende skrig. En luns løst, råddent kød dingled i næbet, mens den skånske moses idyl blev vendt på hovedet.

Stefan satte prøvende en fod ud ved siden af brædderne.

En tåbelig ide.

Gummistøvlen var tæt på at blive hængende i mosen, da han trak foden op af dyndet med en sugende lyd af mudder med undertryk.

Der var seks-syv meter over til den fritlagte hånd og nu lidt arm.

Det var umuligt at afgøre, om det var en parteret legemsdel, eller om der var en fortsættelse. En hel, død krop nede under mudderet.

Rutinen som kriminalbetjent kom væltende trods en fyring, som dog med chefens ord mellem ham og Stefan mest var en orlov på ubestemt tid.

Han huskede, at det var vigtigt med et ligsyn, før kroppen blev fjernet til en obduktion. Alle detaljer skulle med. Hvordan lå liget? Var der tegn på en forbrydelse?

Alt i ham strittede imod at gøre det, som han burde gøre nu, professionelt set. Han var her for at blive rask – ikke for at arbejde.

Han huskede de hårde stemmer og bebrejdelserne, da han blev tvunget væk fra Københavns Kriminalpoliti i karantæne til hans personalesager var afgjort. Årsager: "upassende beslutninger." Og "samarbejdsvanskeligheder ved ikke at orientere sin ledelse".

"Fuck dem!" tænkte han.

Der var et muligt gerningssted lige foran ham. Punktum.

Ikke nødvendigvis blot et findested.

Politiskolelærdommen sad på ryggraden selv på fremmed grund. I et nabolands politidistrikt omend kun knap et par timers kørsel via Øresundsbroen fra sit eget hjem i København.

Det var nok ikke så godt at begynde på noget, der mindede om undersøgelser.

Han var sendt ud for at lukke hele sit eget, indre kaos ned.

Ikke for at skabe et nyt kaos eller ordne andres kaos.

Han tog sin mobiltelefon.

Slukket, ganske som den havde været det i snart 10 dage, så hans indre dæmoner kunne danse uforstyrrede færdig. Nu var dæmonerne budt op til dans igen af en hånd med pergamenthud.

Han tændte mobilen. Den tog en evighed at starte op. Batteriet viste kun syv procent opladning. Og ingen forbindelse til netværk eller teleudbyder, der i det mindste kunne formidle et alarmopkald. Han prøvede at bevæge mobilen rundt, gik lidt frem og tilbage på plankerne, lige til både skærmen og hans egen sjæl gik i sort.

"Satans!" råbte han ud i tomheden.

Det gik op for ham, at han hverken kunne ringe eller – værre endnu - tage et billede af liget nu. Han skulle have taget det billede først!

En elg eller hjort svarede på hans udbrud fra den anden side af mosen med en høj pibende lyd i protest.

Så faldt skuddet.

Det gav ekko langt ud over mosen, som blev efterladt i en afventende tavshed, hvor selv den svage vind syntes at holde vejret.

Stefan satte sig ned.

Han bandede igen. Formentlig en tåbelig jæger, som skød tværs gennem den tåge, der nedbrød enhver forsvarlig sikkerhed.

Han trak sin rygsæk af og hev en stålblank termokande med kaffe op.

Tænkepause!

Han skænkede kaffe op i låget, og stillede kanden ved siden af sig.

Synet af ligets hånd og lille stykke arm gav ingen svar. Et tillempet kikkertblik for at overvinde en kort afstand, afslørede ikke tegn på, at nogen havde gravet. Heller ingen fodaftryk.

Han så ud mod horisonten.

Glidende, grå skyer.

Det havde styrtregnet i dagevis, inden den seneste halvanden dags tiltrængte opholdsvejr.

Op til pausen i regnen havde han ikke være udenfor en dør i den lejede, stråttækte, forfaldne hytte i mosens udkant. Han var på sin hidtil længste morgengåtur væk fra hyttens trygge isolation. Der, hvor han kun havde været overladt til selskab fra de mus, som krattede i væggenes hulrum hele natten.

Synet af et andet menneske, selv et dødt et, var noget nyt.

Hvis der havde været spor omkring liget, så var de regnet væk nu og antagelig sunket ned i undergrunden. Skybrudene havde nivelleret jorden omkring den livløse krop, der ellers måtte være forudbestemt til at forsvinde helt, hvis regnen var fortsat.

Sådan måtte en angivelig morders plan have været. Liget skulle have været skjult i mosepladder, hvis bare regnen var fortsat.

Hvis det altså var et mord?

Kaffen var stadig varm. Den fik ham til at tænke mere klart.

Hvem? Hvordan? Hvorfor?

Det kunne også bare være en stakkels tosse, som var gået væk fra brædderne, og var suget ned i undergrunden?

Måske et hjertestop midt i en uoverlagt handling?

Han burde kunne krabbe sig ind over det våde terræn og hen til liget. Hvis han virkeligt ville.

Plankerne slog et sving lige før stedet, hvor Stefan sad. Til venstre derfra lå plankerne næsten uendeligt igen ud i en snorlige række.

Der var noget uregelmæssigt alligevel.

Han rejste sig og gik hen over plankerne. Pludselig gav en planke sig under ham. To i rap var helt løse. Farven var anderledes mørk på de planker. Han sparkede til den yderste, som faldt af og ud til siden. Den næste løftede han af så let som ingenting. Plankerne havde været banket op, og nogle skruer nedenunder var knækkede. Plankerne måtte være lagt løst ovenpå igen, efter at de var fjernet en enkelt gang og brugt ude i mosen.

Stefan fik en ide.

Han lagde den første planke vinkelret ud fra sit kaffested og hen til liget.

Spidsen nåede ikke helt frem.

Han gik tilbage og tog den næste, løse planke. Han holdt den indtil kroppen, mens han balancerede ud ad den første planke, han lige havde lagt ud i den bløde undergrund. Den sank ned, men han turde godt lægge den næste planke ud parallelt et par meter længere fremme.

Det sidste stykke ude på planken kunne han trække den første planke op til sig. Så ville han have to planker at stå på i sumpen lige ud for liget.

Sikkert som en morder, der ville skjule et lig, ville have gjort.

Han risikerede at ødelægge spor, men ignorerede sin professionelle bremse, mens han bevægede sig forsigtigt frem. Han stod på den første planke og svajede usikkert, mens han hev den næste planke frem mod liget.

Han trak sit halstørklæde op over næsen, men lugten masede sig alligevel gennem stoffet.

Ligets håndled hang opgivende ned fra resten af armen, som nu også lod albuen være synlig. Som om hans tyngde i mosen fik liget til at skubbe sig op. En træknold måtte have holdt armen lidt oppe, mens resten af torsoen, hoften, benene og hovedet kunne være sunket længere ned i mosen.

Liget måtte ligge på maven under jordlaget.

Hvis der altså var mere krop?

Armen var nøgen og stille. Skinnende hvid. Kun underlaget rørte på sig. Hvide maddiker samt fluer puslede i jordskorpen, hvor regnen havde gjort armens og håndens hud synlig.

Han fik en pludselig trang til at brække sig.

Han havde set rådne lig før i sit arbejde, men forfaldet her var for voldsomt.

Uden varsel lød et nyt skud. Denne gang tættere på.

Kuglen jog forbi ham og endte i en eksplosion bag ham i hans termokande, der trak et spor af varm kaffe efter sig under en flyvetur en snes meter bagud i mosen.

I Stefans hjerne blev tankerne til en sølle knude af krøllet handlekraft og tunnelsyn.

Hvis det var en øvet skytte, ville Stefan være død nu - hvis det havde været meningen.

Hvis det var en øvet skytte, så var termokanden ramt med vilje.

Hvis det var en øvet skytte, så var skuddet en advarsel eller en ordre om at forsvinde.

Hurtigt!

Hjertets motorstempel fulgte Stefans angst, og hans reptilhjerne kunne kun se én mulig handling:
Flugt!

Angreb var umuligt. End ikke at spille død ville virke.

Han løb tilbage.

De udlagte planker gav sig som en trampolin, men uden rekyleffekt. Planken sad fast nede i mosen, da han prøvede at sætte af, og hoppede det sidste stykke over mod de faste planker på stien.

Kraften manglede, og hans spring blev en meter for kort.

Gummistøvlerne hang uhjælpeligt fast, mens kroppen fortsatte ned i mudderet foran den faste plankesti. Han kæmpede sig frem, og fik kun fat med det yderste af fingrene. Vinterkold fugt trængte gennem alle sprækker i tøj, mens han strakte kroppen, fik bedre fat i planken og trak sig ind over mudderet og op på plankestien med alle dens splinter, der borede sig ind under huden i håndfladen.

Stefan så bagud i den hullede tåge.

Ikke en lyd.

Ikke en bevægelse.

Han rejste sig helt op, netop som en kugle pløjede en hvid stribe i planken en meter til højre fra ham. Han bildte sig ind at se kuglen forsvinde bagud i mosen med en hvinende lyd.

Stefan løb igen.

Tunge, våde og udmattende skridt tilbage mod der, hvor han kom fra.

Han genså ruten, som han havde fulgt i halvanden time uden hastværk og uden at møde en eneste levende sjæl. Udover troldænder, maddiker og fluer.

Han måtte stoppe løbet efter et kvarter.

Tæt på en kollaps konstaterede han, at han stadig var dyngvåd og fyldt med tunge kager af mudder. Støvlernes indre udstillede hans hjælpeløshed. Fødderne sejlede rundt i koldt mudder, og han tømte støvlerne, da plankerne holdt op.

En grussti gennem skoven og op ad bakkerne lå foran ham. Alle bevægelser i blade, kviste og flaksende fuglevinger lød som skrækindjagende tordenskrald på vejen hjem. Han stoppede, lukkede øjnene og hørte efter mere alarmerende aktivitet. Skoven holdt tavst vejret.

Han fik en rytme ind i flere hurtige, småløbende skridt frem mod sit midlertidige hjem i den beskyttende, simple hytte. Det var som et maraton, han ikke havde trænet til.

Han satte sig på en træstub og hældte mere grumset mosevand ud af støvlerne, men vandet blev ved at drive ned ad hans tøj og ned i hans støvler. Kulden blev uudholdelig.

Hans hytte var den første på kanten af mosen.

Den næste hytte med en ukendt nabo lå to kilometer derfra.

Han måtte oplade mobilen, når han kom hjem. Han måtte orientere nogen om sit fund, selv om han mest af alt havde lyst til selv at løse den opklaring i fred og ro. Han vidste, at han ikke fik tilladelsen fra politikorpset i København.

Han ville ellers være god til det, når han fik fokus tilbage hjemme i hytten.

Indtil da kunne en snigskytte stadig nå at pille ham ned med få millimeters forskydning af kikkertsigtet, hvis han - eller hun – kom tæt nok på.

Han skulle nok finde den skiderik!

Da han endelig så sin hytte, var det kun kulden, som stadig fik ham til at ryste på hænderne.

Kapitel 2

Malmö

Han havde forberedt angrebet lige siden han så avisnotitsen om projektet "Den Somaliske Fredsfond." Så vidt han forstod det ville fonden skabe fred vist både i Somalia og i Malmö på én gang. Universalmidlet for fred var svømmeundervisning, forklarede billedteksten. Fredsprojektet skulle foregå ved "VattenPalatset Aq-va-kul" i Malmö. Hvad havde de tænkt sig?

"Landsforrædere, naive, svenske båtnakker," havde han spruttet af arrigskab ud over sin kaffekop. Og så tog angrebet form mod sit oplagte mål.

15 børn og tre ledere fra kommunen skulle deltage i svømningen i det håbefulde, kommunale integrationsprojekt. Unge mænd. Måske senere kvinder, hvis man ellers kunne kapsle dem ind i en mørk boble, så ingen kunne se, hvad der foregik, lod artiklen dengang forstå.

"Og hvor skal svenskerne så være imens?" havde han tænkt.

Tanken om at gøre noget drastisk blev så virkelig, at den bed sig fast og måtte realiseres fra planlægningscentret, der var hans lille lejlighed i Hörby. Det projekt var værd at tage ind til Malmö efter!

Der var et tæt buskads lige ovre på den anden side af vejen ved svømmehallen. Det var nemt at gå der ind sidst på eftermiddagen – og så bare vente. Han vidste det hele. Han havde ligget der med sit kamera og telelinse som en generalprøve. De sorte mennesker havde en fast tid. Han måtte ikke begå fejl nu, hvor det var alvor.

En Hashim-et-eller-andet var talsmand for somalierne, som ifølge artiklen ville have "meningsfulde aktiviteter."

"De skal få noget meningsfuldt," tænkte han videre inde i buskadset. Han mærkede riffelløbets kølige metal mod sin kind. Ikke det bedste udstyr, han kunne ønske sig, men afstanden på under 200 meter burde nemt overkommes.

Han var ikke i tvivl, da han så dem.

Talsmanden var højere end de to sorte drenge, han havde med, eller var de voksne, unge mænd? Måske 16-17 år? Han famlede i lommen efter et pebermyntebolche. Halsen blev frisk og blodet trykkede mod årerne i halsen, og han mærkede en svag banken mod geværløbet for hvert pulsslæg. Panden blev fugtig, kroppen var spændt som en fjeder.

Han kunne ikke ramme tre på en gang. Det skulle være Hashim først.

Og så to hurtige skud efter de to andre inden flugten.

Han ville vente til de nåede indgangen, hvor der stod andre mennesker. Han kunne forsvinde, mens der var maksimal panik på den anden side af gaden.

Han pressede sig mere nedad i buskadset og var klar. Hashim var på kornet nu.

Braget lige ud for øret, slaget ved skulderen og sekundet efter blikket over mod Hashim.

Hashim tog sig til skulderen, faldt ikke, men hans kammerat var gået ind foran. En bil nærmede sig. Han handlede hurtigt og skød igen.

Forkert.

Sidste chance. En bil fra den anden side nu. Sidste skud.

De stod op endnu.

Panik som forventeligt omkring dem.

Råbene nåede ham, mens han fik sit våben skilt ad og pakket væk i den grå sportstaske.

Hashim så, at hans kammerater var uskadte og tog sig til skulderen. Hans hånd blev fyldt med blod, dynejakken var revet op. Han havde oplevet krigen i Somalia som lille dreng. Alt kom tilbage i erindringsglimt, mens han huskede, at skytter skulle lokaliseres inden flugt og dækning, hvis man kunne. Han spejdede rundt og så blade og grene bevægede sig. Flugtretningen gik bort fra dem. Han råbte og pegede derover, men ingen hørte ham. De stirrede rædselsslagne på alt hans blod og begyndte at løbe væk.

Angriberen fulgte den lille flugtsti ud på den anden side af buskadset, hvor han ikke kunne ses, så snart han nåede stien. Han havde øvet sig i at se helt almindelig ud.

Forsvinde i mængden. Han var god til det.

Solbrillerne var på. Hætten over hovedet.

"Se ned i jorden!" beordrede han sig selv.

Han tog en bus og stod af ved Malmö Centralstation. Han kunne tage roligt hjem med toget.

Det våben skulle få en sidste chance. Ellers måtte han se sig om efter noget mere effektivt. Han kendte en, han ville spørge.

Kapitel 3

Mosen

Hytten lå stråtækt, indbydende, idyllisk og alene i skovlysningsen på åsens skråning. Træerne var ryddet til en stor terrasse omkring hytten, hvor tæt krat var vokset op lige ved siden af. Vildskoven ved stierne op til hytten lignede en tunnel op mod alt det, som Stefan havde søgt.

Stilheden og roen. Ingen biler, ingen mennesker eller lyde i nærheden. Kun vindens susen i trætroppene, knagende stammer og fuglekvidder, når regnen holdt inde.

Han hængte sin mudrede jakke på en krog udenfor døren. Gummistøvlerne fyldt med pladder kom også ind under halvtaget. Han låste sig ind og fik bukser, trøje og undertøj af, tog et hurtigt, varmt bad og gik nøgen ind i stuen og satte sin døde mobil til opladning. I to forsøg fik han tastet SIM-koden rigtigt ind og ventede på et signal, der ikke kom.

De tætte skyer, fugten i luften og det kuperede terræn skabte sammen en uigennemtrængelig skal mod elektroniske opråb til verden.

Psykologens "stille, gode ensomhed," en måneds frivillig naturterapi som belønning for fremskridt, måtte ikke sættes over styr.

"Alvorlig PTSD uden en effektiv behandling kan udvikle sig til en kronisk tilstand," huskede han psykologens ord.

Kunne sindsbevægelsen i mosen ødelægge den genopbygning, som han havde opnået?

"Fuck det!" sagde han stille ud i den tomme luft.

Han så over på spisebordet.

Tre bøger lå endnu uåbnede.

To klassikere af russiske Fjodor Dostojevskij, som han mente, at han burde kende, efter han havde overhørt en samtale om nødvendig litteratur. Og en kvinde havde udtalt i en avis, at "vis mig din bogsamling, og jeg skal sige dig om du har min interesse." Ville "Forbrydelse og straf" og "Kældermennesket" være score-titler at nævne en passant under en flirtende smalltalk i en bar? Næppe.

Lige så langt ude var det for "Ulysses" af James Joyce, der lå som en mursten af mystik på bordet. Han var begyndt, men opgav. Som så mange andre før ham.

Kun en fjerde bog havde han bladret længe og fornøjet i.

"Fugle fra skov, krat og have." En ældre bog, men emnet holdt endnu.

Ved siden af bøgerne var hele den ene ende af spisebordet optaget af et halvt færdigt puslespil med 1.000 brikker. Motivet var de fire beatler, som gik over Abbey Road. Coveret til et musikalsk mesterværk, en klassiker. En mytisk helhed af genialitet, spontanitet og skabertrang, mente han. Men han manglede at lægge halvdelen af brikkerne. En eminent beskæftigelse, når søvnløshed plagede ham. Puslespillets meditative meningsløshed gav mening for ham. En opgave med et forudsigeligt resultat uden betydning for nogen eller noget, men et mål i sig selv.

End ikke puslespillet eller bøgerne fjernede hans pludselige overvisning om, at blot én nat mere i hytten ville være fuld af rædsel. Han måtte gøre noget, der pegede fremad.

Han havde ikke talt med en eneste svensker de første 10 dage. Undtagen, da han købte et kæmpe lager mad og skulle betale i et ICA supermarked.

Stefan tog tørt tøj på, fandt en anden regnjakke i huset og et par tørre sko. Han lod sin lille blå Renault udlejningsbil blive, så hytten så beboet ud. En gåtur på en sti tværs gennem skovstierne var også hurtigere, end at køre en lang omvej uden om skovstrækningen til nærmeste nabo. Han

havde kun set nabohytten på afstand fra vejen og anede ikke, om den var beboet nu udenfor sommersæsonen - og i givet fald af hvem.

En halv time senere bankede han på døren til et forsømt husmandssted.

Luften udenfor var fyldt med røgpartikler fra en nyligt optændt pejls. Han hørte slæbende, langsomme skridt indefra.

En ældre mand kom ud. Sidst i 70'erne, med blank isse, skægstubbe, en bulende mave inde bag den sribede skjorte og seler, der holdt riflede, brune fløjlsbukser på plads lige under bugen.

Manden stirrede forbløffet på Stefan gennem den åbne hoveddør. Han støttede sig til sin krykke og lignede en, som ikke havde set andre levende mennesker længe.

"Jaha?" sagde han raspende og hæst.

Han bød ikke indenfor eller præsenterede sig.

Det måtte åbenbart række, at der stod "Bergström" på dørskiltet.

Det lød forkert alt det, som Stefan ville forklare.

En galnings tvivlsomme fortælling. Han kunne selv høre, hvordan det lød.

Ensomhed som terapi i lejet hytte, manglende kommunikationslinjer - og så et lig i mosen. Måske endda mord?

"Det er Svensson. Åke Svensson. Det er ham, som du så ligge der," kom det straks fra Bergström ovenpå Stefans forklaring.

"Ring til politiet. Jeg har fastnet inde. Mobilsignaler trænger sjældent igennem heroppe i skoven."

"Jeg ved det."

Endelig bød Bergström indenfor. Gamle møbler og gardiner, madrester i køkkenet blandet med en duft af kaffe slog ham i møde. Han kom hurtigt igennem på telefonen.

Politiet ville sende kriminalfolk og teknikere, men de havde travlt med andre og mere kritiske sager end et moselig og en jæger, der ikke havde styr på sit våben. Senest et skudattentat ved en svømmehal i Malmö, hvis Stefan ellers havde hørt om det?

"Men de skød også efter mig!"

Det hjalp på deres engagement, da Stefan sagde, at han selv var dansk kriminalbetjent.

Alligevel ville der ville gå over en time, inden de fik samlet folk fra andre opgaver og kunne nå frem til ham.

Han afbrød telefonen med en følelse af, at han trængte sig på. Og at han burde vide hvorfor, men de færreste danskere vidste, hvad der foregik 16 kilometer på den anden side af Øresundsbroen. Han havde set et sladderblad i det svenske supermarked. Bortset fra de royale var forsiden uden nogen kändiseffekt for andre end svenskerne selv - og sikkert visa versa. En mental Berlinmur ned gennem Øresund bremsede kendskab til den anden side. Stefan havde intet begreb om, hvad der i øvrigt rørte sig i Malmö og for den sags skyld resten af Sverige lige nu. Han kunne end ikke huske, hvad deres statsminister hed.

"Bergström, hvem er Åke Svensson? Hvorfor er du så sikker på, at det er ham ude i mosen?"

"Svensson kom ikke til *kräftskiva*."

"Hvad?"

"*Krebs kalas!*"

"Nåh, krebsegilde. Hvornår?"

"Flere måneder siden. Du ved, hvad det handler om, ikke? Få så meget ned som muligt af krebs og især brændevin. På kortest mulig tid."

Bergström smilede sit første smil ved tanken.

"Vi plejer at være fire her fra området hvert år. Åke Svensson og jeg. Og så ægteparret Rosengren, Amanda og Pelle, som bor halvanden kilometer herfra. Venlige mennesker. Åke Svensson var inviteret over til dem som sædvanlig, men han kom ikke som aftalt. Det er første gang, det er sket. I 10 år var han ellers kommet trofast, selv om han var lidt speciel. Mildt sagt. Faktisk skør. Vi så heller ikke meget til ham resten af året før årets *kräftskiva*. Han var en særting. Uberegnelig. Vi passede på ham. Alle sammen."

"Du har ikke opsøgt ham eller ringet til ham siden?"

"Nej. Jeg var sur. Det er dårlig stil bare at blive væk, når man bliver inviteret af gæstfrie mennesker. Værterne havde dækket op til ham. Og købt snaps. O.P Anderssons. Jeg var vred på deres vegne. Man kan intet ondt sige om Rosengrens, og så skal man ikke skuffe dem på den måde."

"Du kan jo ikke vide, at det er Åke Svensson, som ligger ude i mosen, bare fordi du ikke har set ham i lang tid. Og fordi han ikke kom til *kräftskiva*."

"Jo, hans datter, Lisa, kom for en uges tid siden her op til huset og spurgte efter ham. Hun manglede ham. Jeg ved ikke til hvad. De havde ikke den store kontakt. De gik vist hinanden på nerverne. Åke havde heller ikke svaret på hendes opkald eller givet besked til hende om, hvor han var. Lisa kørte igen uden videre."

"Har Åke Svensson været forsvundet på den måde før?"

"Ja da. Her går vi på jagt. Fisker. Ingen grund til at slå alarm bare fordi man er væk og måske overnatter i shelters et par dage et eller andet sted ude omkring mosen eller ved søerne længere væk. Han rejste også en gang i mellem."

"Men datteren var bekymret?"

"Bekymret og bekymret. Nysgerrig. Det kom ikke mig ved. Hun bor i Malmö og har meget travlt med noget forretning. En kvinde med en karriere af Guds nåde. Det sker bestemt ikke hver dag, at hun kommer herud, så jeg lagde mærke til det."

"Hvad sagde du til hende?"

"At Åke Svensson ikke passer sine aftaler længere. Hun ville prøve at ringe til ham igen senere."

"Gjorde hun så det?"

"Ja, i går. Og så ringede hun til mig bagefter, da han stadig ikke svarede. Jeg lovede at tjekke op på det. Det har du så gjort for mig nu."

"Du virker ikke ked af det? Du kunne ikke lide ham, vel?"

"Jo da – lige så meget som den styrtregn, der kommer tilbage nu. Jeg troede, at den satans regn var ovre."

Bergström kiggede ud af de duggede ruder med hvide sprosser og pegede.

I den grå horisont var en sort streg tegnet ud over mosens himmel som efter en gigantisk lineal.

Den sorte linje trak et tæppe af skyer med sig direkte hen mod Bergströms hus. Mørket og regnen ville omslutte dem igen lige om lidt.

"Hvis du skal nå hjem nogenlunde tør, så må du gå nu. Jeg ringer og siger til politiet, hvor de kan finde dig."

"Vi tales ved."

Stefan gik hurtigt tilbage ad skovstien. De sidste 500 meter ramte regnen ham først kraftigt i ansigtet, inden dråberne blev blandet med store, smertende hagl og temperaturen var igen på vej ned under minus. Han begyndte at løbe gennem de pytter, der samlede sig, og bandede alle klimaekspertes væk, fordi de havde så ret, så ret.

Han famlede med nøglerne under udhænget foran det stråtækte udlejningshus. Kulden var tilbage i kroppen for styrtebadet af dråber og hagl var trængt ind gennem halskraven, og gjorde ryggen våd. Han tabte nøglerne i en kulderystelse, og kom til at se over mod sin bil.

Højre bagdæk var sunket ekstra ned i en stor pyt under bilen, hvor vandet samlede sig i en mindre sø. Vandet derfra løb i små strømme ned ad bakken. Der var noget galt. Han løb de 30 meter gennem regn og hagl og hen til bilen.

Bagdækket var helt fladt. Der var ingen andre skader på bilen eller tegn på indbrud.

Den silende regn gjorde en nærmere undersøgelse af dækket umulig. Halvdelen af det punkterede dæk lå under vand.

Stefan så op i de kulsorte skyer.

Han kneb øjnene sammen mod vandet og opgav at være ude mere.

I entreen lod han måtten suges så meget som muligt af det vand, der løb ned ad ham. Han fik jakke og bukser af og hængte det op i badeværelset.

I spejlet så han et hæret ansigt.

Hvad nu?

Han lavede en kande the, tændte op i pejsen og prøvede at abstrahere fra de dråber, der begyndte at komme fra loftet og lande ude på køkkengulvets skæve brædder med uregelmæssige plask. Han fandt en spand og satte den under hullet i loftet.

Han var lettet over, at andre nu ville tage den sag med liget, hvis eksistens han blot var et tilfældigt vidne til.

Han gik i gang med puslespillet og fik samlet det meste af John Lennons hvide ben i jakkesættet. Måske symbolsk, at han gik i front for beatlerne over fodgængerfeltet? Han lavede mere the. Lennons jakke og skæggede ansigt dukkede frem af brikkerne.

Der gik næsten to timer, før politiet bankede på Stefans dør.

Fattede de ikke, at det kunne være mord?

Havde svenskere ikke lært, at jo hurtigere man når frem til et finde- eller gerningssted, des større chancer er der for en opklaring?

To betjente og tre teknikere stod udenfor i ens regnsæt med ordet "politi" skrevet på ryggen.

"Der er ingen vej udenom. Vi er nødt til at komme ned til findestedet," sagde deres leder og så op i den fortsatte styrtregn. Han drejede om på hælen og vendte ryggen til Stefan. Ærgrelsen over at blive jaget ud i det rædselsfulde vejr lyste langt væk over hans hævede skuldre. Stefan bemærkede et usædvanligt langt, vådt hår ud over regnhættens kant. Det hår havde ikke givet respekt i dansk politi.

"Vi venter på dig herude," sagde gruppelederen.

Det var ikke et spørgsmål.

Stefan var nødt til at tage vandrestøvlerne på og følge med. Gummistøvlerne var stadig drivvåde og mudrede indvendig.

De gik ned ad skråningerne mod mosen mellem store pytter og nye, mindre åløb. Mosen strakte sin flade uendelighed ud, mens alt ude i horisonten var så opløst i sort-grå nuancer, at man knapt kunne skelne himmel og jord fra hinanden. Stefan ledte dem hen, hvor plankestien begyndte.

De begyndte at gå i en række med Stefan forrest, mens plankerne svappede under dem, efterhånden som vandet steg i mosen. Vægten fra de seks mennesker pressede brædderne ned, og vandet skyllede nu hen over fødderne på dem.

"Hvor langt endnu?" spurgte nærmeste svensker ængsteligt bag Stefan.

"Mindst to kilometer," mente Stefan.

Han frygtede det scenarium, som viste sig alt for virkeligt, da de endelig nåede frem og stod på række midt ude i en enorm sø, der ikke mange timer før bare havde været en mose. Vandet skvulpede over plankerne og rundt om fødderne. Modløst så de ikke et eneste tegn på arm, lig, mider eller sultne krager.

Stefan lignede en idiot. En dansk fantast.

Han så dommen i deres øjne og de overbærende, forstående smil. Lige om lidt ville de tilmed finde ud af, at han var midlertidigt suspenderet fra det danske politikorps.

"*Surprise,*" ville de nok sige indforstået til hinanden og aldrig spille mere tid på ham.